

KONCEPTUALNA PRODAVNICA

Bicikl pokreće mehanizam deklinacija.
 Muzika voća smiruje i nestašni pokreti sopstvene odbrane sastavljaju metanaracije.
 Stani! Dosta je!
 Postani narativna!
 Pokreni abecedu i odmori se u sintezi interneta.
 U svakom slučaju sve je već označeno.
 Lutkice sanjaju pornografiju.
 Čarape & šminka postaju naučna teza,
 Porođajna depresija je u očima kasirke koja liči na Merilin Monro.
 Pojavljivanje je samo nestajanje
 (u ovoj zagradi dodajte svoj pojam _____).
 Kupila sam kredenac melanholičnih slagalica na 12 rata (rata je negacija rata).
 Iskoristite popust besmislenih satnica provedenih u hladnim pećinama.
 Moje pisanje je zapravo analitički dokaz da se ljubim u stilu informatičkog poljupca.
 JA sam velika hobotnica sa flomasterima i razmišljam koji identitet da nacrtam \$@&
 Prethodni život glamuroznih senzacija i simetričnih uloga je plan bekstva identiteta.
 Plan jednakosti zatvorenih asocijacija.
 U supermarketu se čuje rasejani zvučnik:
 „Imate još 10 minuta do zatvaranja svoje isprekidane samosvesti. Požurite
 ili ćete se pretvoriti u šećerni prah koji je upravo prekrpio naš novi grad.“

TRAMVAJ AVANGARDE

Vozimo se i slušamo stihove Hlebnjikova,
 samo jedan uzdah i sasušene trepavice mladih pisaca postaju hleb koji jedemo.
 Pukotine od jezika – slogovi propadaju kroz otvore, kapitalizam spava u Bloku 45.
 Ponekad kada je proleće, obuzimaju me mirisi revolucija, detinjstva
 i hodanja kroz literaturu preživljavanja.
 Svaki dan se pojavljuju listovi čudnog oblika,
 uplašena sam od totalitarizma,
 bežim da se sakrijem u jedan grad koji je sličan Beogradu,
 da prodajem na pijaci izmišljene reči i sedim na kauču tmurnih oblaka iznad podzemnih
 strahova.

Kako da spakujem svoje stare cipele u sebe i krenem u noćnu šetnju kroz hiperrealan grad...

Rastopljena stakla od metamorfoze siromaštva, surovi prizori depresivne diskoteke.

Mučnina sa ukusom delikatesnih jagoda koje farbaju usne.

Poslednji stih je poslednja stanica,

„Da li izlazite?“ – upitala me je grofica sa starim slikama
na kojima sam prepoznala miris svog srušenog doma.

„Izlazim“ – ostao je samo jedan korak do povratka u uzavrelu maglu života.

VANZEMALJCI PIJU CEDEVITU

Svake godine vanzemaljci prave žurke na planetama diskurzivnog univerzuma.

Invazija komaraca na mome telu.

Oni su komšije poput stanovnika Jupitera,

Pripadnici nekog drevnog kulta,

Leteći tanjiri sumornog regiona.

„Ž-E-N-A“ – to je jezik lokvanja sa velikim talasima.

Mašina za mlevenje mesa,

Vojnici detinjstva marširaju u ritmu ratova zvezda.

Rastemo kao baloni iz zaboravljenih pekara sasušenog sećanja.

Ustajalost alkohola.

Drveće raste ispod noktiju.

Za domaći zadatak čitam Hajdegera.

Čuje se sirena. Uzbuna...

Vanzemaljci su se opet napili od cedevite,

I voze svoje trotinete po oblacima.

Vremenska prognoza: Iz neobjašnjivih razloga, počela je da pada žuta kiša.

TRANSFORMACIJA MREŽE

B-U K-A

je probudila mladu Simon dok je jednog jutra pokušavala da započne svoj dan

T-R-A-N-S telefonski poziv joj je usmerio misli ka revoluciji popodneva

Na kraju dana Simon je bežala od lavine konstrukcije svoje podeljene ličnosti

i pokušavala da uđe u bezbednu mrežu mesečeve noći prošarane njenom žudnjom.

HOTELI SU DOSADNI

Dok sedim u čekaonici velikog hotela
Razmišljam u čemu je razlika između američke prerije i ruske tundre.
Možda je to omotač oklopnih vozila, tenkova ili noćnih klubova.
Postajem deo skupa produhovljenih glava koje će danas otkriti tajnu.
Možda će tu tajnu zapisati u kuvaru novih nesreća, mržnji i ratova,
Izvan ovog hotela oseća se miris krvi i čudnih stvorenja.
Promenićemo se, postaćemo...
Anatomski primerci prikazivanog napretka se urušavaju dok muzika postaje glasniija.
Hoteli nisu dosadni,
Hoteli su opasni!

AZIL

Dve imitacije performansa na igralištu od žele bombona.
Barbике, šljokice, seksualnost, artikulacija pokreta kompjuterskog miša.
754 „lajkova“ na stranici paradigme.
Svedoci smo velikog uticaja teze „o kraju umetnosti“.
Okrenula sam „face“ prema transrodnoj šahovskoj tabli.
Podeljeni identiteti šetaju Knez Mihajlovom ulicom u pink cipelama (*made in Serbia*).
ONA je mekana kao pop ikona i liže šećernu penu u obliku krsta.
ON je moderan Žak Ransijer.
Zajedno predstavljaju „radni kontekst“ u zemlji bez neonskih svetala.
A – antologija
Z – zatvorenih
I – ilustracija
L – lokvanja

Svileni patuljci im donose tanjire.
Skejtboardovi i teretana se smenjuju u epizodama izbegličkog kampa.
Odlučila sam da i ja stavim „lajk“,
pre nego što se ugase purpurna svetla dekadencije o ljudskim pravima azila
i tekstualnost zaspi na vlažnim obrazima azilanata.